

ДО ОСТАННЬОГО ПОДИХУ

На знімку: Герой Радянського Союзу гвардії капітан комуніст Павло Григорович СТРИЖАК (1922—1944).

(Закінчення. Поч. на 2-й стор.).

підготовлені для стрільби прямим наведенням.

З кожною секундою скорочувалась відстань між ворожими танками і радянськими артилеристами. Вогонь вела тільки гармата Климкіна. Інші вичікували.

Гвардії капітан Стрижак не випадково ввів у бій гармату Климкіна. Її обслуга вже мала на своєму рахунку 10 підбитих танків, 2 самохідні гармати, 10 гармат різного калібру, 3 бронемашини, 9 автомашин, 19 кулеметів. Чотири рази ворогам вдавалося вивести гармату з ладу, але через певний час вона знову ставала до бою. Обслуга, якою незмінно командував Климкін, брала участь у відбитті 42 контратак гітлерівців. На гармату в полку велася спеціальна історія (вона й досі

зберігається в Центральному архіві Міністерства оборони СРСР).

Климкін зі своїми бійцями прицільним пострілом зупинив головний танк. Той факелом зайнявся метрів за триста від вогневої. Був зупинений і другий танк. Після цього ворожі танкісти, видно, вирішили поквитатися з гарматою і змінили напрям свого руху в її бік. Цього тільки й чекав Стрижак. Три гармати вже супроводжували перехрестями прицільних панорам три ворожих танки, які вразливо підставили свої борти.

Пролунали постріли — і броньовані коробки завмерли, дедалі більше огортаючись клубками чорного диму. Гітлерівці заметушилися: стали маневрувати на полі бою і, повертаючи башти, шукати, звідки так влучно били їх. А командири гармат гвардії старшина Авілов

і гвардії сержанти Калюжний і Бороздінов уже взяли під обстріл три інших ворожих танки. Фашисти шквал вогню спрямували на позиції артилеристів. Раптом замовкла гармата Бороздінова. Та не минуло й хвилини, як вона ожила, — за навідника став гвардії капітан Стрижак. Першим пострілом йому вдалося перебити гусеницю танка, другим — він заклинив башню.

Не встигли схватися ворожі танки, як над вогневидами позиціями з'явилися фашистські літаки. «Юнкерси» пішли в піке і скинули бомби. Одна вибухнула на позиції Климкіна. Потім гітлерівські стержнятники знизились і з кулеметів стали поливати артилеристів. Ворожа куля поранила і командира батареї.

Після літаків знов посунули в атаку танки. Стрижак став на місце навідника

третьої гармати, гвардії молодшого сержанта Забегалова. Постріл командира по головному танку був сигналом на відкриття вогню. На цей раз наші воїни нарахували в наступальному ланцюгу 18 ворожих танків і самохідних гармат, за якими йшли близько двох батальйонів піхоти. Наші стрільці відсікли гітлерівців від танків і почали розправлятися з ними. А з танками довелось знову ставати вічна-віч артилеристам.

Ще дві ворожі машини зупинились.

В цю мить фашистський снаряд вибухнув біля самої гармати командира батареї. Стікаючи кров'ю, пересильюючи біль, поранений вдруге Стрижак продовжував керувати боєм. Гітлерівці так і не змогли подолати стійкість і мужність радянських артилеристів, отож, втративши ще 10 танків і самохідних гармат, змушені були відступити.

Але радість перемоги в

цьому бою була затьмарена: рани гвардії капітана Павла Григоровича Стрижак виявилися смертельними.

Посмертно йому було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

...Йдуть роки. Вітчизна давно залікувала свої воєнні рани. Великими успіхами у праці ознаменував своє життя радянський народ. Щасливо живуть і трудівники Червоноармійського району. І вони завжди пам'ятають, чия героїчна самопожертва зробила можливим величне творення. На місці останнього бою Стрижак, поблизу села Опарипси, йому споруджено пам'ятник.

В. СИДОРЕНКО,
підполковник запасу, колишній редактор газети «За Родину» (колишньої 121-ї гвардійської стрілецької дивізії).

**Редактор
А. ЛІСНИЧИЙ.**